

РЕШЕНИЕ

№ 5996

гр. София, 13.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 03.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **8741** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба от К. Боил, гражданин на И. чрез адвокат Х. Д. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 181/06.08.2023г. по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от младши инспектор М. Ю. М. в 05 РУ към ОДМВР [населено място], с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, а именно за 540 дни. Излага доводи за нищожност на оспорената ПАМ, като постановена от некомпетентен орган. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед за прилагане на ПАМ. Претендира присъждане на съдебните разноски по делото.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява, не изразява становище по жалбата.
Ответникът – младши инспектор М. Ю. М. в 05 РУ към ОДМВР [населено място], редовно призован, не се представлява, с писмено становище оспорва жалбата като неоснователна.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видно от представените доказателства на 06.08.2023г. около 09.20 ч. в [населено място], по [улица], на кръстовището с [улица], посока север-изток, ирландският

гражданин К. Боил управлява лек автомобил „Нисан Примера“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. П. Т., като управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 1.2 на хиляда, установено по надлежния ред с техническо средство дрегер алкотест 7510 фабричен номер ARNA – 0184, който отчел 1.84 на хиляда алкохол в издишания от водача въздух. Пробата е извършена в 09.36ч. на 06.08.2023г. Издаден е талон за медицинско изследване № 0182677 и връчени седем броя стикери за сигурност и поверителност с № А077496. При проверката водачът е бил сам в колата и е лъхал силно на алкохол. Съставен е АУАН серия GA № 931721/06.08.2023г. от М. Ю. М. – старши полицаи в 05 РУ към ОДМВР [населено място] за извършено административно нарушение на чл. 5, ал. 3, т.1 от ЗДвП.

При тази фактическа обстановка на основание чл.171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена обжалваната принудителна административна мярка със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 181/06.08.2023г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от М. Ю. М. – младши инспектор в 05 РУ към ОДМВР [населено място], с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, а именно за 540 дни.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 181/06.08.2023г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от М. Ю. М. – младши инспектор в 05 РУ към ОДМВР [населено място] е нищожна, като постановена от некомпетентен орган.

Със Заповед рег. № 8121з-1632/ 02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи са определени компетентните лица за контрол по ЗДвП, определени са длъжностни лица от МВР да издават фишове и АУАН, НП, да използват технически средства и системи за измервания и контрол, и да осъществяват контролна дейност по ЗДвП.

Според Заповед рег. № 315з-12605/ 30.12.2022г. на Директора на ОДМВР [населено място], пункт I М. Ю. М. – старши полицаи в 05 РУ към ОДМВР [населено място] е оправомощено лице за работа с Автоматизирана информационна система „Пътна полиция“ и използване на технически средства и системи за измервания и контрол в рамките на обслужваната територия - 05 РУ.

Със Заповед рег. № 317з-3162/ 15.04.2022г. на Директора на ОДМВР [населено място], са оправомощени длъжностни лица в ОДМВР [населено място] да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по чл.171, т.1, т.2, т.2а, т.4, т.5, б. „а“, т.6 и т.7 от ЗДвП.

В административната преписка е приложена Заповед рег. № 317з-7747/ 26.08.2022г. на Директора на ОДМВР [населено място] за преназначаване на младши инспектор М. Ю. М., полицаи в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 05 РУ ОДМВР [населено място] на младши изпълнителска длъжност

„старши полицаи“ в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 05 РУ ОДМВР [населено място].

От гореизброените оправомощаващи заповеди не може да се установи, че М. Ю. М. -старши полицаи“ в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 05 РУ ОДМВР [населено място] има изрично упълномощаване да издава ПАМ по ЗДвП. Безспорно е, че М. има компетентност за работа с Автоматизирана информационна система „Пътна полиция“ и използване на технически средства и системи за измервания и контрол, да съставя фишове и АУАН. Но издателят на оспорената заповед за прилагане на ПАМ, не е компетентно длъжностно лице да издава НП, както и да прилага с мотивирана заповед ПАМ по чл.171, т.1, т.2, т.2а, т.4, т.5, б.„а“, т.6 и т.7 от ЗДвП.

Този факт е наложил и издаване на дублираща Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0444-000092/06.08.2023г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от началника на 05 РУ към ОДМВР [населено място], упълномощен със заповед №317з-3162/15.04.2022г. на Директора на ОДМВР [населено място]. Последната не може да санира порока на оспорваната заповед за ПАМ.

Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. В зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първия случай се обявява неговата нищожност, а в другия - административният акт се отменя като незаконосъобразен, на някое от основанията, посочени в чл. 146 АПК. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост. Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. Когато съдът я констатира, безпредметно е да извършва съдебен контрол върху наличието на останалите четири основания за законосъобразност по чл. 146 от АПК.

С оглед изложеното, оспорената заповед се явява нищожна, като издадена от некомпетентен административен орган и като такава следва да бъде обявена нейната нищожност.

При този изход на спора е основателна претенцията за разноси за жалбоподателя, които ответникът следва да бъде осъден да заплати в размер на 410 лв.: 10 лева за държавна такса и 400 лева заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представения договор за правна помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 181/06.08.2023г. по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от младши инспектор М. Ю. М. в 05 РУ към ОДМВР [населено място].

ОСЪЖДА ОДМВР [населено място] да заплати на К. Боил, гражданин на И. чрез адвокат Х. Д. разноски по делото в размер на 410 /четиристотин и десет/ лева, представляващи съдебни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: